

Zprávy a oznámení

Slavnost posvěcení farního kostela

Posvěcení čili připomínku konsekrace farního kostela Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále oslavíme letos podle liturgického kalendáře v neděli 30. října při mši sv. v 8.30 hod.

Návrat k středoevropskému času

V noci ze soboty 29. na neděli 30. října se opět vrátíme k přirozenému středoevropskému času. Posuneme si ručičky hodinek o 1 hodinu zpět a budeme si tedy moci přispat.

Sbírka na Charitu

Kostelní sbírky v neděli 30. října budou určeny pro podporu České katolické charity.

Bohoslužby 1. a 2. listopadu

O slavnosti Všech svatých (1.11.) a o památce Věrných zemřelých (2.11.) budou slouženy mše sv. následovně: V úterý 1. listopadu bude mše sv. ve farním kostele ve Starém Rožmitále a to od 18.00 hod. Po ní bude následovat pobožnost za zemřelé na zdejších hřbitově. Na „dušičky“ ve středu 2. listopadu bude mše v městském kostele a to opět od 18.00 hod.

Změna času konání mší sv.

Ke změně konání večerních bohoslužeb v městském kostele dojde tentokrát až od 8.11. Mše sv. budou slouženy už v 17.30 hod. Páteční mše sv. ve Voltuši pak bude již od 16.30 hod.

Hrabání listí

Letošní úklid spadaného listí okolo farního kostela plánujeme na sobotu 5. listopadu. Listí je třeba hrabat k silnici, odkud hromady odváží technické služby města.

Úmysly mší svatých od 24. října do 6. listopadu 2005

Ranní mše sv.

R: Ne 8.30 hod.

R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále

m: Čt 8.00 hod.

m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Večerní mše sv.

M: Út, St, Pá, So 18.00 hod.

M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

V: Pá 17.00 hod.

V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 24.10.	mše sv. není	Po 31.10.	mše sv. není
Út 25.10. M	Na poděkování a za další Boží ochranu a pomoc pro všechny členy rodiny Pecharových	Út 1.11. R	Za Emilii a Josefa Michálovky, dceru Jitku a Růženu a Josefa Solarovy a syna Josefa
St 26.10. M	Na dobrý úmysl	St 2.11. M	Za rodinu Milcovu, Liškovu a Plassovu
Čt 27.10. M	Za Růženu Staňkovou, manžela Josefa a syna Josefa, Vladimíra a Jaroslava	Čt 3.10. M	Za rodiče Marii a Karla Kloudovy a Marii a Josefa Tolmovy
Pá 28.10. V M	Za † Miloslavu Klausovou Na poděkování a za živé z rodiny Drazdíkovy	Pá 4.11. V M	Na dobrý úmysl Za Františka Kulovaného, manželku a dceru Marii
So 29.10. M	Za † Marii Mužíkovou	So 5.11. M	Za Karla Kulovaného, jeho rodiče a sourozence
Ne 30.10. R	Za Marii Hochmutovou, rodiče Hochmutovy a jejich děti	Ne 6.11. R	Za Františka Hořejšího, manželku a dceru

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 2. 11. 2005. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 18 Ročník II

23. října 2005

Mrtví nám pomáhají (Miloslav Máša)

Mrtví nám pomáhají, abychom měli na svůj nynější vlastní život správná měřítka. Je dobré, když má člověk mezi mrtvými přátele, na které často vzpomíná. Oni mu mohou ukázat správnou cestu. Některým z nich vděčíme za mnoho: rodičům, těm, kteří nás naučili něčemu pro život potřebnému, přátelům, kteří pro nás v životě něco znamenali. Je dobré si občas položit otázku: Co by si teď asi o nás pomysleli? Měli nás rádi, když žili s námi, a teď vidí mnohem víc... Co by se jim asi na nás líbilo, a co ne... co by nám především přáli? A jestliže nám naše svědomí vůči nim něco vyčítá, pak si můžeme být jisti: mrtví nám už nevyčítají nic z toho, co bylo - protože jsou blízko Boha a ukazují nám cestu vzhůru.

Oni už se vymaňují nebo vymanili ze všech těch provazů sobectví, které nás ještě spoutává, a povzbuzují nás, abychom i my přecházeli čím dál tím víc už teď ze smrti do života, když budeme mít vzájemnou lásku, jakou dává Kristus. Protože - jak stojí v listě sv. Jana - kdo nemiluje, zůstává ve smrti, ale kdo miluje své bratry, přešel už ze smrti do života a smrt mu nepůsobí žádnou škodu. Toto poselství Boží musíme mít na paměti, když vzpomínáme na všechny zemřelé a vyprošujeme jim, aby je Bůh přijal do místa občerstvení, světla a míru.

Plnomocné odpustky

V době kolem svátku Všech svatých je každoročně možno získat plnomocné odpustky pro duše zesnulých. Vyžadují se tři běžné podmínky a k nim vykonání určitého dobrého skutku. Tři obvyklé podmínky jsou tyto:

- 1) Být v milosti posvěcující (doporučuje se přijmout svátost smíření v rozmezí jednoho týdne před či po získání odpustků).
- 2) Přistoupit k svatému přijímání.
- 3) Pomodlit se na úmysl papeže (nejobvyklejší je Otčenáš, Zdrávas Maria a Sláva Otcí, ale může být i jiná modlitba).

Vykonáním dobrého skutku může být buď:

- a) 1. listopadu odpoledne, či 2. listopadu po celý den - návštěva kostela a zde modlitba Otče náš a Věřím v Boha nebo:
- b) od 1. listopadu do 8. listopadu návštěva hřbitova a zde jakákoliv modlitba za zemřelé.

Plnomocné odpustky je možno získat pouze jednou za den. Snažme se využít tuto možnost, abychom zkrátili našim zesnulým dobu čekání v očistci. Sami si tak můžeme získat velký počet přátel v nebi.

Několik čísel ohledně obnovy městského kostela

V sobotu 8. října jsme zažili vzácný svátek. Spolu s panem kardinálem jsme si připomněli 100. výročí posvěcení městského kostela. Kostel má nyní krásný vnitřek. Každá sláva má však i svou prozaickou stránku. Po skončení oslav asi každého z vás napadne otázka: A kolik to vlastně stálo? Bude jistě vhodné uvést zde několik údajů. Nesešly se nám sice ještě všechny faktury, ale většinu účtů už máme splacených.

Největší částku jsme dali za náterové hmoty a další materiály nutné k obnově interiéru kostela. Zaplatili jsme za ně 61.237,50 Kč. Druhou významnou položku tvoří rekonstrukce osvětlení v kostele, za niž jsme vydali 32.446,- Kč. Naproti tomu díky vaší štedrosti se vybralo při kostelních sbírkách a na darech od srpna do současné doby 65.846,- Kč. Velice nám také pomohlo zastupitelstvo města Rožmitála, které dne 19. října odhlasovalo příspěvek 25.000,- Kč pro naši farnost, jako pomoc při úhradě náterových hmot. Za to patří všem zastupitelům upřímný dík. Zbývá nyní ještě uhradit fakturu za natěračské práce provedené v kostele technickými službami, kterou jsme ještě neobdrželi. Ta by měla být nižší, než byl původní předpoklad, neboť práce probíhaly nad očekávání rychle a s velkou pomocí dobrovolníků.

Tolik tedy alespoň pro první představu o nákladech spojených s blžením. Jsem moc vděčný za vaši štedrost i za čas, který mnozí z vás věnovali obnově Božího příbytku uprostřed nás.

P. Ivo Prokop

Na článek o mužské spiritualitě z minulého čísla navazuje pokračování ukázkou z díla P. Rohra:

Životní cesta muže

Muž je od dětství připravován na vzestupnou heroickou cestu. Má pak potřebu zažít zkušenost vlastní síly, vykonat něco velikého – a nelze mu to vymluvit. K tomu potřebuje značnou dávku idealismu, smysl pro povinnost, odřikavost, plné nasazení, s nímž je spojen radikalismus, byť šlechetně míněný (tedy i černobílé vidění). Rubem je egocentrismus: chlapec (mladík) nemiluje Boha, ale je zamilován do myšlenky být zamilován.

Na této cestě číhají nezdary, z poutníka se proto často stává rozhněvaný mladý muž. Nezvládnutí tu znamená trvalé vykojení z této cesty směrem „mimo systém“. Výsledkem je *mladý blázen*, který nepoznal zkušenost vlastní síly a dobroty současně. Je proto trvale disponovaný k agresi (čímž nemůže nic ztratit). – Toto negativistické vyústění lze zjistit už v závěru dospívání, tedy po dvacítce (pozor: trvání adolescence se dnes často prodlužuje až do třicítky).

Nedojde-li k tomuto vykojení, dosáhne muž jakési identity, přesto ho čeká přibližně mezi 35. a 50. rokem *krize vlastních mezí* (též „krize středního věku“). Spouštěčem je zkušenost, že *nemůže vše*. Schémata hrdinských ztečí už nefungují. Dochází k zpochybnění životního smyslu, nastávají „temné noci“ vnitřních bojů. Je to *setkání s křížem*. Muž může reagovat trojím způsobem:

1. Nutkavě pokračuje po vzestupné cestě, aby se vyšplhal ještě výš: více peněz, sexu, moci, prestiže. Výsledkem je *starý blázen*.
2. Vydává se cestou roztrpčení, hledá, koho obvinít za svou rezignaci. Utrpená zranění se mu nestanou „svatými ranami“. Přestává důvěřovat, milovat, riskovat, smát se. Stává se cynikem – k bolestnému zklamání svých dětí.
3. Vykročí na *cestu moudrosti* (potřebuje duchovní vedení, protože stará pravidla neplatí). Učí se opouštět, vzdávat se toho, na čem lpěl, redefinuje úspěch, vítězství. Konečně má dost jistoty, aby snesl nejistotu. Modlitba přestává být autostylizací a stává se nutností, aby přežil. Obléká si ducha Kristova. - Výsledkem je svatý blázen, osvobozený od narcismu; nebrání Bohu, aby ho vedl.

Životní cesta ženy

S výjimkou posledních desetiletí v západní kultuře, kdy se žena od počátku ubírá vzestupnou cestou mladého muže, byla vždy její cesta *sestupem*. Ve všech kulturách (dříve i v té naší je od dětství uváděna do „podřadného postavení“ (slabost, závislost atd.). Zakouší své meze, bezmoc,

na odpoledne strhla se na Rožmitále bouřka, blesk uhodil do fary střechou od hřbitova, kdež šindele na dva sáhy délky a 3 šířky srážel, komín u pokojů farských příbytků porouchal a ve všech 4 pokojích, kde farář přebývá rádil, neublížil ale žádnému ani nepopálil. Druhý blesk uhodil do kolny podzámeckého dvora, kteráž i shořela. Při tom nastal liják strží podobný a krupobití, kteréž zvlášť u Voltuše a Starého Rožmitála osení ublížilo. Farář ztratil ¼ zimního osení, ostatní stébbla zůstala stát, ale byla poraněná. Lijákem mnohé pole byly potřhané a jer odnesená. Ve vůkolí Rožmitála a sice za Věšínem v lesích a dále u Bohutína aj. buď málo neb nic nepršelo.“

8. července 1867 přijel do Rožmitála na generální vizitaci budějovický biskup Jan Valerián Jirsík. Měl být ubytován v zámku, ale zvolil si pohodlnější variantu a ubytoval se na faře, v blízkosti farního kostela. Druhý den uděloval svátost biřmování a „vyslychal“ děti z filiálních škol. V udělování svátosti biřmování pokračoval pak ještě 10. července, kdy byli biřmováni nejen zdejší osadníci, ale i bohutínští. Biřmování probíhalo na starém (zrušeném) hřbitově u farního kostela a druhý den také ve městě na náměstí. Při této příležitosti zde biskup také posvětil nový oltář Panny Marie, který byl pořízen z dobročinných sbírek. Biřmováno bylo celkem 1660 zdejších osadníků! U příležitosti této vizitace byl P. František Boš jmenován biskupským notářem. Ve farní kronice vizitaci svým podpisem stvrdil sám kanovník P. Kubíček. Ve tři hodiny odpoledne opustil pan biskup město a odebral se do Březnice. Až tam jej provázeli gruntovníci z Pňovic, Skuhrova a Bezděkova na koních a povozy s měšťany a učedníky.

Těžko si dnes dokážeme představit ten „frol“ . Duchovní museli všem svým farníkům posloužit svátostmi a jenom vyzpovídat několik tisíc lidí bylo jistě velice vysilující. Sám pan farář o tom píše: „Práce duchovenstvo mělo mnoho, jelikož starší p. kaplan P. Václav Korál dne 20. března do Zachotína za administrátora povolán byl, kdež pak také co farář zůstal. Od té doby byli zde jen dva duchovní, totiž farář a kaplan a solva se velikonoční zpověď ukončila, již nastala po několika dnech příprava a zpověď ku biřmování. Po celý ten čas ani nový p. kaplan ani nějaká výpomoc nemohla se dostat. Až 29. srpna přistěhoval se z Dolní Cerekve nově ustanovený p. kaplan P. Linhard Pinter, kterýžto pak měl o zdejší pouť své první kázání.“

Bez jakéhokoliv odsazení následuje, jak jinak, hodnocení sklizně: „Sklizničk co se ozimu týče v celku bitný, jelikož v létě bylo sucho, a co zemčat nevyhynulo, to suchem pak na zrně trpělo. I jeř suchem na zrně utrpěla a na loukách otava vyhořela.“

Na další stránce začínají pak zápisy hodnotící období od roku 1868. A začínají pro čtenáře vskutku bezútešnou větou: „Následující léta nic znamenitého se zde nepříhodilo, krom některých požárů, které veliké škody způsobily.“ Přeci jen se zde však dovídáme zajímavé informace, především o samotném pisateli. Uvádí zde své jmenování vikářem a následně i osobním děkanem. Dne 4. července 1875 byl však na svou žádost vikariátního úřadu zproštěn. Novým vikářem se stal březnický farář P. Tomáš Petrželka.

Následující odstavec je pak věnován kaplanům. Jako by bída na události směřovala pisatele k úředním záležitostem. Kaplana P. Františka Pražáka odcházejícího do „Vltavo-Týna“ (dnes Týn nad Vltavou) vystřídal r. 1871 P. Jan Vlasák, který dříve působil v Louňovicích. I ten však v následujícím roce odešel tamtéž a do Rožmitála přišel P. Adam Královec, dříve katecheta na vyšší dívčí škole v Praze. Později se stal farářem ve Střebku (dnes Třebesko) a na jeho místo nastoupil nově vysvěcený P. Josef Lhotský z Božejova. Kaplan Linhard Pinter odešel r. 1877 do Světce. P. Boš o něm píše: „O tomto knězi sluší poznamenati, že byl upřímný spolubratr, neunavený a horlivý ve svých povinnostech, vždy pokojně a dobré mysle a faráře i v hospodářských starostech vydatně podporoval, jsa, jak lid říkal, jeho pravou rukou. Bůh mu vše odplatí! Jeho přičiněním též vyzlaceny a obarveny jsou všechny oltáře farního kostela, kazatelna a kostel vybělen, a hřbitov okolo kostela splanirován. Náklad k tomu vzat jest od Božího hrobu, příspěvků dobrovolných osadníků, zvlášť města a z vlastního jmění téhož duchovního, kterýž nad to r. 1871 i krásný skleněný lustr ze svého jmění objednal a sem na pouť sv. Kříže přivezl.“ Když psal P. Boš tyto řádky nemohl tušit, že se tento „upřímný spolubratr“ do Rožmitála ještě vrátí jako jeho nástupce a že nakonec budou oba dva pohřbeni do kněžské hrobky na farním hřbitově. Cesty Páně jsou opravdu nevyzpytatelné! Ale nepospíchejme. Do smrti P. Boše musí ještě uplynout celých šest let, a to let skutečně krušných.

„krvácení“, prohry. V poznání, že život je těžký: a ve srozumění s bolestí má náskok před chvátavě předstírajícím mladým mužem (jemuž proto bývají jeho meze připomenuty alespoň iniciačními rituály).

Na rozdíl od mladíka si dívka „pouští věci dovnitř“ (mladík platí za jejich nepřipouštění mnohým ze své duše). Je proto zranitelná. Její sestupná cesta může být zničující (výsledkem je pak ženská sebeničivá obdoba mladého blázna).

Nedojde-li k tomuto vykojení, vytváří se v ženě dispozice, která ve vztahu k Bibli a spiritualitě znamená určitou výhodu: Ježíš totiž přišel v mužském těle, ale s „ženskou“ duší. Žena však má „pomalý start“. V Bibli ji Ježíš zásadně povzbuzuje, aby se pozdvihla (a věřila sobě i Bohu v sobě). Žena tak dosahuje *vlastní propustné identity*. Chápe sebe samu pružněji (pro dobro i pro zlo), více se nechává ovlivňovat, více o sobě pochybuje, leckdy nadmíru.

Třetí a čtvrté desetiletí života je *prací těla i duše*, zápolením s „obyčejnými věcmi“. Možná, že si žena ani neuvědomuje, že „to vše uchovává ve svém srdci“. Nemá-li lásku, podporu, čas, může zpovrhnout. Život se pak stává pouhým řešením problémů a tlacháním, což neznamená, že se neblíží bouři.

Krizi středního věku (mezi 42. a 49. rokem) nespouští jednorázové drama, ale série „malých křížů“ Dostavuje se ztráta smyslu, smutek i hněv (na vše, co jí „bránilo být sama sebou“). Také žena v této době přehodnocuje. K zdárnému přežití potřebuje moudrou starou bábu a dobrou spiritualitu. Na krizi může reagovat rovněž trojmž způsobem:

1. Na rozdíl od muže ji krize nesrazila z koně (nebyla na něm), žena se s ní vyrovnává snáze a překonává ji *růstem síly* (po padesátce). Pokud ji užívá jen k sebeobhajobě a obviňování ostatních, pokud chce mít na vše svůj názor a vždycky poslední slovo, stává se *čarodějnici na koštěti*, protějskem mužského *starého blázna*.
2. Nepřetvoří-li bolest v chápavé milosrdenství, vydává se i ona *cestou roztrpčení* a zahořkne.
3. Může se však vydat *cestou moudrosti*, jíž dosáhne podivuhodným spojením zranitelnosti a síly. Získává smysl pro paradox, pro tajemství, pro soucítění a odpouštění. Stává se „*ženou silnou*“, jak ji zná Písmo, milovanou dcerou Boží, ženským protějskem *svatého blázna*. Může vést, být partnerem, následovat, podle toho, jak je třeba.

Lidé handicapovaní se zpravidla ubírají „ženskou cestou“. – Růst síly u ženy ohrožuje muže, protože ten v té době sestupuje. Silná stará žena a mírný starý muž jsou univerzálními prototypy a mohou se setkat jako partneři.

Podle P. Richarda Rohra OFM, aktualizováno z článku vyšlého v Perspektivách 10/2001

Pět svatých mužů (podobností)

Jednu jsem se v Haridváru setkal se sádhuem, který ležel na loži z hřebíků. Přistoupil jsem k němu a zeptal se ho: „Proč se tak zraňuješ a mučíš?“ Odpověděl: „Ty sám jsi sádhu. Nevíš, proč to dělám? Je to moje pokání. Ničím tělo a jeho žádosti. Tímto způsobem sloužím Bohu, ale ještě stále cítím příliš jasně bolest mých hříchů a zlo v mých žádostech. Ve skutečnosti je tato bolest horší než bolest z těchto hřebíků. Mým cílem je zabít veškerou žádostivost, oprostít se od sebe sama a nalézt jednotu s Bohem. Cvičím se v této disciplíně již osmnáct měsíců, ale svého cíle jsem dosud nedosáhl. Samozřejmě, spočinutí není možno nalézt za tak krátkou dobu; bude to trvat mnoho let, dokonce mnoho životů, než v něj budu moci doufat.“ Uvažoval jsem o životě toho muže. Musíme se po mnoho životů mučit, abychom našli skutečný pokoj? Jestliže nedosáhneme svého cíle v tomto životě, proč by měla být v jiném životě další šance? Je to dokonce možné za tisíce tisíců životů? Lze vůbec nalézt tento pokoj naším vlastním úsilím? Nemusí to být dar od Boha? Zajisté musíme hledat Boží život, nikoli smrt těla.

Setkal jsem se s jiným svatým mužem, který činil pokání. Byl přivázan za nohy a visel hlavou dolů z větve stromu. Když skončil cvičení a odpočíval pod stromem, zeptal jsem se ho: „Proč to děláš? Jaký smysl má takové mučení?“ Odpověděl: „Lidé se velice dívají, když mě vidí viset hlavou dolů ze stromu, ale pamatuj, Stvořitel klade každé dítě do matčina lůna hlavou dolů. Toto je moje

metoda, jak sloužit Bohu a činit pokání. V očích světa je to bláhové, ale při tomto cvičení připomínám sobě i jiným, že my všichni jsme svázáni hříchem a vedeme život, který je v Božích očích stát zpřímá.“ Je pravda, že svět je vzhůru nohama a my všichni jsme sešli z pravé cesty. Ale můžeme vůbec doufat, že se napravíme vlastní silou? Nemáme se namísto toho obrátit k Bohu, který jediný může napravit, co je špatné, a osvobodit nás od zlých myšlenek a žádostí?

Později jsem se setkal s jiným svatým mužem. V horkém létě vytrvale seděl uprostřed pěti ohňů – to znamená, kolem sebe měl čtyři ohně a žhnoucí slunce nad hlavou. V zimě prostál hodiny v ledové vodě. Celé jeho vzezření bylo poznamenáno smutkem a beznadějí. Dozvěděl jsem se, že toto cvičení podstupuje už pět let. Přistoupil jsem k němu a zeptal se: „Co jsi touto disciplínou získal? Co ses naučil?“ Odpověděl smutně: „Já nedoufám, že v tomto přítomném životě něco získám nebo se něco naučím, a o budoucnosti nemohu říct nic.“

Druhý den jsem uviděl svatého muže, který složil slib mlčení. Byl to upřímný hledač pravdy. Nepromluvil už šest let. Šel jsem za ním a položil mu tyto otázky: „Nedal nám Bůh jazyk, abychom mluvili? Proč místo mlčení nepoužíváš ten svůj k tomu, abys oslavoval a velebil Stvořitele?“ Beze stopy pýchy či přezíravosti napsal na břidlicovou tabulku: „Máš pravdu, ale má povaha je natolik špatná, že nemohu doufat, že by z mých úst vyšlo něco dobrého. Mlčím už šest let, ale moje povaha je stále zlá, takže je lepší, abych zůstal zticha, dokud nedostanu nějaké požehnání nebo znamení, že mohu pomoci druhým.“

Jednu jsem se v Himálaji dozvěděl o buddhistickém poustevníku, starém lámovi, který žil v jeskyni v horách. Vchod do jeskyně uzavřel kamennou stěnou – nechal jen malý otvor pro vzduch. Jeskyni nikdy neopouštěl a živil se jen čajem a praženým ječmenem, který mu zbožní lidé přinášeli a prostrkávali malým otvorem. Protože žil tak dlouho v naprosté temnotě, oslepl. Byl odsouzen k tomu, aby v jeskyni zůstal po zbytek života. Když jsem poustevnu našel, zabýval se právě modlitbou a meditací, a tak jsem počkal venku, dokud neskončil. Pak jsem se ho zeptal, zda s ním mohu mluvit. Povídali jsme si skrze otvor ve stěně, ačkoliv jsme se nemohli vidět. Nejprve se mě zeptal na mou duchovní cestu. Poté jsem se zeptal já jeho: „Co ti přinesla tvá samota a meditace? Buddha neučil nic o Bohu, k němuž se můžeme modlit. Ke komu se tedy modlíš?“ Odpověděl: „Modlím se k Buddhovi, ale nedoufám, že bych modlitbou a životem v samotě něco získal. Právě naopak, usiluji se oprostít od veškerých myšlenek na zisk. Hledám nirvánu, odstranění všech pocitů a veškerých tužeb – jak bolestí, tak pokoje. Dosud ovšem žiji v duchovní temnotě. Nevím, jaký bude konec, ale jsem si jist, že všeho, čeho se mi nyní nedostává, dosáhnou v jiném životě.“ Na to jsem mu řekl: „Tvé touhy a pocity zajisté pocházejí od Boha, který tě stvořil. Jistě byly stvořeny proto, aby byly naplněny, nikoli rozdrceny. Zničení veškerých tužeb nevede k oproštění, ale jen k sebevraždě. Což se naše touhy neoddělitelně neproplétají s pokračováním života? Dokonce i myšlenka na zničení touhy je marná. Touha zničit všechny touhy je sama o sobě také touhou. Jak můžeme nalézt uvolnění a pokoj tím, že jednu touhu nahradíme jinou? Pokoj zajisté nenalezneme tak, že odstraníme touhu, nýbrž tak, že ji naplníme a uspokojíme v Tom, který ji stvořil. Poustevník uzavřel náš rozhovor slovy: „Uvidíme, co uvidíme.“

Sadhu Sundar Singh (1889-1929), indický konvertita ke křesťanství

Z historie 21. část – P. František Boš (4.)

V následujícím roce 1867 se projevil důsledek války a neúrody předcházejícího roku. „*Hejna žebráků a mezi nimi i tuláků obtěžovaly den jak den domy u dědiny, a o krádežích a lupičství bylo přechoasto slyšet. Jiní mnozí, prodávše statky, stěhovali se do Ameriky. I z Rožmitálské osady hotovily se některé rodiny na tu cestu.*“ Již v minulém roce bylo naplánováno odvodnění hřbitova, „*mokřý hřbitov měl se již loňského roku trubkami podehnat, ale poněvadž některé obce, jmenovitě Věšín, obce Hutě, Sedlice, Hoděmšl, Záběhlé své příspěvky nesložily, nemohlo se ani letos na jaře k práci přikročit.*“ Všudypřítomný nedostatek dopravníků i rozmary počasí. „*Zima tento rok předcházející byla nestálá, málo sněhu, který často roztál, nato pak mráz uhodil, čímž v nížinách obilí i jetele vyhytnuly. Časné z jara nastaly silné horka, které pak opět v studené počasí se obrátily a 26. května*

byl silný mráz, který květu stromovému i metajícímu se osení ublížil. Dne 31. května po druhé hodině